
Florin Irimia

HAPPY HIPPY POWER*

REGÉNYRÉSZLET

Úgy emlékszem minderre, mintha tegnap történt volna – bár, ha tegnap történt volna, nem volnék képes írni róla. Apukám már a harmadik feleségére váltott át, aki még a másodiknál, Ralucánál is fiatalabb volt, szebb és okosabb is, így dicsekedett róla, nekem azonban nem tűnt annak, de, hogy őszinte legyek, nem is érdekelt, milyen. Kábé tizenhét éves lehettem, elkezdtem cigizni, a tudóm fiatal volt és mohó, én pedig mindig megadtam neki, amit kért, sőt, ha nem kérte, úgy is, és bevallom, kacsingattam kítartóan az italra is, nem szalasztva el egyetlen alkalmat se, hogy próbára tegyem bacchuszi tűrőképességem, és ilyen helyzetekben egyáltalán nem szenvedtem hiányt. Tizenegyedik osztályos voltam, nem igazán érdekelt a sulis (főlegesennek tűnt olyan tantárgyakkal bajlódnom, amelyekkel, oly kevés idő múlva, nem lesz soha többé semmi dolgom), nagyjából hidegen hagyott a politika (meg voltam győződve, hogy lassacskán mindenhová bejutunk, ahová be szeretnék kerülni, ami így is történt, bár akkor nem gyanítottam, hogy milyen vontatottan és nyögvenyelősen megy majd végbe ez az egész), nem nagyon foglalkoztattak a lányok (bár vonzott mindaz, amit jelentettek), azért sem, mert úgy tűnt, ők se foglalkoznak velem, a nagyobb fiúkat részesítik előnyben, akik katonaviseltek, és tudják már, milyen az élet. Időmilliomos voltam tehát, és nem igazán tudtam, mihez kezdjek ezzel (akkoriban csupán alkalomszerűen írtam, az úgymond „örvénylő” időszakaimban), amíg egy szép napon belém nem hasított az ötlet: mi lenne, ha én és a fiúk (a velem egyidősek, nem a katonaviseltek, akik tudják már, milyen az élet) alapítanánk egy csoportot, amelynek HAPPY HIPPY POWER volna a neve (nem túl ihletetlen, elismerem, de senki nem szolgált jobb változattal erre), és amelynek lényegében az volna a küldetése, hogy hirdesse a békét és a megértést az emberek között, a homlokcsókot mint köszönésként, illetve a marihuánafogyasztást mint szabadidős kapcsolódást. Az alapító tagok mi magunk lettünk volna, négy fickó, akik közül aztán az

egyik ügyvéd lett, a másik elment végleg Kanadába, a harmadik visszavonultan él, a negyedik pedig azzal áztatja magát, hogy író. Úgy gondoltuk, hogy bárki, aki utólag belépne tagként mellénk, előbb kérvényezné ezt, majd aláírásával igazolná, hogy egyetért a csoport elveivel és világnézetével. Egy olyan időszakban, amikor a neonácizmus, a legionáriusok kultusza és a death metal volt a nagyon menő, mi úgy döntöttünk, hogy elmenekülünk a '60–70-es évek pszichedelikus múltidejébe anélkül, hogy halvány fogalmunk lett volna a Kent State University-n bekövetkezett vérfürdőről, az Időjósok bombáiról, a Cielo Drive 10050 alatt történt gyilkosságokról és az összes többi politikai merényletről, amelyek azt a kort meghatározták, más szóval arról, hogy az erőszak hűségesen és töretlenül végigkísérte az illető periódust, beleértve a hosszú hajú, trapézfarmeres (és vérükben kétes anyagokat hordozó) fiatalok sokszínű éveit is. De hát akinek nincs ártatlansága és idealizmusa, szerezze be magának! Nekünk volt, úgyhogy nem kellett költenünk erre is. Viszont nem volt füves cigink, és valószínűleg emiatt nem lett sok követőnk. Hiszen bárki túltette volna magát a homlokcsókos részen, ha legalább kettőt-hármat szívhatott volna utána egy becsületesebb *joint*ből. Na, de a hívek (és a marihuána) hiánya nem csüggesztett el bennünket, és egy évharmadon át rendszeresen találkoztunk legalább hetente egyszer, szokás szerint éjszaka, miután mindegyikünk meggyőződött arról, hogy a szülők úgy alszanak szülői ágyukban, mint a tuskó, így nem akadályozhatják meg tervünket. Előzetesen kijelölt helyen gyűltünk össze, minden alkalommal máshol, aztán nyakunkba vettük a várost (megállva néha a kései órákban még nyitva tartó bodegáknál is), farmerdzsekiben kóborolva, amely hátára fehér festékekkel rárajzoltunk egy, a hírhedt hippy békejelre erősen hasonlító szimbólumot, alája pedig nem túl tetszetősen, de aprólékos figyelemmel odapingáltuk szervezetünk nevét: *Happy Hippy Power*. Az éjszaka a szórakozásé volt, nappal pedig, ennél fogva, „dolgoztunk”, megállítva a járókelőket, és ilyesmiket kérdezve tőlük: „Egyetért a könnyű drogok legalizálásával? Szívott már marihuánát? Ha igen, honnan szerezte be (hogyan tudjuk meg mi is)? Mond valamit önnek a *flower power* kifejezés? Ha tehetné, élne a '60-as években?” Eközben teljesen mellőztük a tényt, hogy a megállítottak zöme valóban élt már a '60-as években, csak épp nem azok amerikai változatában.

Csoportunk ugyanolyan hirtelen oszlott fel, mint amilyen váratlanul létrejött, anélkül, hogy minimum egy kiáltványt megjelentettünk volna a polgármesteri hivatal vagy legalább a tömbházunk lakóbizottsága ellen. Az összejöveteleink még így is mindenféle gyanakvást keltettek a szülőikben.

Egyesek közülük azt sejtették, hogy ez valamiféle *gay* klub („Ember, ti homokosok vagytok?”, visszhangzik fejemben az egyik apa mindenfajta kergetés nélkül kirobbanó kérdése), mások úgy vélték, hogy nekünk egy kicsit elmentek otthonról (miközben ténylegesen mi mentünk el onnan), megint mások attól tartottak, hogy elbukjuk az érettségit, és ily módon, teljesen és visszafordíthatatlanul, elrontjuk a sorsunkat is. Az egyedüli, aki derült a törekvéseink hallatán, mondhatni, egyenesen lelkesülten, az anyukám volt. Nem azért, mert kevésbé volt vaskalapos, mint a többiek, vagy mert, ahogyan egy darabig gyanítottam, kárpótolni akarna ezzel engem valamennyire azért az időért, ameddig nem volt jelen az életemben, hanem egyszerűen azért, mert a gondolkodásmódja, a világról és az életről vallott felfogása, ahogyan a kommunisták nevezték ezt, alig érintkezett egy felnőttével. A másik véglelet apukám jelentette. Bár Magda már a felesége volt, még nem költöztek össze, úgyhogy a közös vacsorákra vagy apukám ment át hozzá, vagy ő jött át hozzánk. Néha én is mentem apukámmal ilyenkor, s mivel Magda a legdrágább cigiket szívta, tétovázás nélkül lenyúltam olykor egy-egy szálát tőle. Evés után apukámnak szokása volt megillogatni két-három pohár bort (néha én is kértem, de összevont szemöldökkel rám komorult ilyenkor, mondván, túl fiatal vagyok az italhoz), közben csevegett még egy cseppet a sokkal fiatalabb nevével, aztán indulás haza.

Aznap este a dolgok ugyancsak a szokott menetrend szerint történtek, amíg ott voltunk. A hazaúton azonban (nem laktunk messzire, úgyhogy minden alkalommal gyalogoltunk) veszekedésbe bonyolódunk valami kapcsán, amit Magda mondott vacsora közben, én rosszalmúnak véltem a megjegyzését, apukám pedig váltig állította, hogy az nem is hangzott el. Beismerem, abban az időben eléggé bőszen kiálltam a véleményem mellett, nem egykönnyen mondtam le arról, amit gondoltam. „Magdának fogalma sincs!”, valami ilyesmit mondhattam apukámnak, amire ő, felhevülten annyi alkoholtól és szerelemtől, rám nézett, nem fáradt azzal, hogy ellentmondjon, hanem minden további nélkül gyomorszájon vágott. Erősen. Amennyire csak tudott. Legalábbis így tűnt nekem akkor. Összegörnyedtem, és kiejtettem a kezemből a fazekat az étellel, amit az asszony másnapra készített nekünk. Az összezapásunk szempillantás alatt véget ért ezzel, furcsa módon átvette helyét a sajnálkozás amiatt, hogy a töltött paprikának egynegyede a járdán szétszóródva hever. Síri csendben mentünk fel a negyedikre, és ez a lakásban is kitartott. Aznap már nem kereszteztük egymás útját. Ő bezárkózott a hálószobába, hogy kibeszélhesse telefonon a nevével a történeteket, én bevonultam a szobámba, hogy több felvonásban kísír-

hassam magam. Volt részem addig is ökölcsapásokban, kaptam azóta is jó néhányat, de egyik sem fáj annyira, mint az, amelyik akkor apukámtól származott. Tulajdonképpen az összes közül csupán az övé sajog ma is.

Az évek teltek, néha sebesebben, néha vontatottabban, de én továbbra sem találtam indokot a tetteire. Ha szerette azt a nőt, miért volt annyira dühös? Azoknak, akik szerelmesek, nem kellene engedékenynek mutatkozniuk azok iránt, akiket elkerül a szerelem? Másrészt, az apáknak nem kellene apáknak maradniuk mindvégig, a gyermekeik iránti szeretetüket egy nő iránt érzett fölé helyezve? Vagy lehet, hogy valójában nem is szerette Magdát? Megtörténhet, hogy ez bősztította fel, pontosabban az, hogy ellenséges megjegyzésemmel akaratlanul saját félelmeit is megszólaltattam, az ökölcsapás pedig egyfajta felindulást tükrözött, valamiféle tagadását és elutasítását egy olyan forgatókönyvnek, amelyen ő többet és sokkal régebből rágódott, mint azt én vagy bárki más egyáltalán sejtette volna. Tényleg nem tudom. Lehet, kevéssel az egybekelésük után rátört ismét az a szörnyű (elő)érzet, hogy ez a kapcsolata sem lesz tartós. Vagy lehet, az zaklatta, hogy ő megállíthatatlanul öregszik, hiába vesz maga mellé egyre fiatalabb, okosabb és szebb feleséget. De az is lehet, egyszerűen csak túl sokat ivott aznap este. Egy dolog viszont kétségtelen számomra: nem lepett meg, amit tett, bár nem épp akkorra vártam, hogy bekövetkezik. Rég éreztem már, hogy egy napon megtörténik, amikor a gátak átszakadnak, és az a sötét víztömeg, amely átszínezi az íriszét, elsodró erővel rám özönlik.

SZONDA SZABOLCS fordítása